

ΡΩΣΣΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

[ΤΟΥ ΜΑΞΙΜ ΓΚΟΡΚΥ]

ΤΟ ΑΝΔΡΟΓΥΝΟ

Η λάμπα άκουμπισμένη στο μικρό τραπέζι της γωνιάς, έμπρός στα εικονίσματα, μόλις φωτίζει το στενό δωμάτιο. Τό τρεμάμενο λιγοστό φως της γεννάει στους τοίχους άβυσσες σκιές και τότε κρύβει και τότε φωτίζει καθαρότερα λιθογραφίες ζωηρόχρωμες που παριστάνουν την «Δευτέρα Παρουσία» την «Όδον της Άρετης και της κακίας» και τέτοια άλλα.

Τό δωμάτιο γεμάτο έπιπλα, έχει κοντά στη μία μισιά το διπλό κρεβάτι, ένα μεγάλο μπασούλο και τó τραπέζι με τη λάμπα. Στην άλλη πλευρά έχει ένα παλιό κομμάτι ' ένα τεράστιο άκομα κασόνι και κοντά στο μόνο του παράθυρο τρία λοίσματα κι ένα τραπέζι με δυό φωτογραφίες πάνω του κι ένα χοντρό δερμένο βιβλίο.

Άνοιγει ή πόρτα και μπαίνει ένας κοντός γέρος με ρουδιωμένο πρόσωπο με κοντά ψαρά γένεια και με χονδρά γυαλιά. Φορεί μακριά λευκή ποδιά και κρατεί στο χέρι μία λάμπα. Τόν άκολουθεί μία γρηά σκυφή με τό κεφάλι κλείνοντας στη γη. Ρίχνουν και οίδω μία γοργή ματιά γύρω στην καμαρούλα, έπειτα ό γέρος άκουμπάτη λάμπα στο τραπέζι, κάνει τό σταυρό του και με βραχνή φωνή, λέγει.

- Άκόμα μία ήμέρα. Δόξα σοι το καί με βραχνή φωνή, λέγει.
- Δόξα τω Θεώ! λέει ή γρηά. Θά πής τσάι;
- Βέβαια και θά πώ!

Κι' ένώ ή γυναίκα έτοιμάζει τό τσάι μέσα στο μαγαζάκι — μπακαλιάρικα φτωχογειτονιάς, που πουλούν κλωστές, ψωμί, κάρβουνα, βελόνες, τουρούα... ότι αγοράζει κάθε μέρα ένας φτωχός μεροκαταίτης, αυτός ψάχνοντας ανεβάζει τη λάμπα κι' ένα ζωηρότερο φως δείχνει τώρα καθαρά τα φρικτά μαρτύρια των άμαρτωλών της «Δευτέρας Παρουσίας».

- Σε ήμενού... ού... ού... μεν... Γρηά, φέρε και τό βιβλίο.
- Μά βέβαια, βέβαια, λέει ή γρηά σά νά βαριέται.
- Α! καλά, καλά!... Δόξα ευλογο... ού... μεν...

Με τό χέρι πίσω σταματά μπρός στην «Δευτέρα Παρουσία» και χωρίς νά ψάλλη πιά παρατηρεί γιά χιλιοστή φορά τους άμαρτωλούς που στρωγορρίζουν μέσα στη φωτιά και καίγονται σάν άχυρα.

— Έκ νεότητός μου πολλά πολεμεί με πάθη, άλλ' αυτός αντίλαβου και σάσου, Σωτήρι μου, ψάλλει ό γέρος με σурητή φωνή. Και άπομακρυνόμενος, άναστενάζει δυνατά.

— Έλα νά πάρης τό σαμποράκι, φωνάζει ή γυναίκα από τό μαγαζί.

Κάθονται άντίκρο στο τραπέζι, κι' ένώ σφυρίζει τό σαμποράκι, ή γρηά βάζει τό τσάι. Αυτός με τό δάκτυλο πάνω στο μακρόστενο βιβλίο, τό γεμάτο ιερογλυφικά με τό μολύβι κάνει τους λογαριασμούς του, βυθισμένος σάν νά πρόκειται νά λύση δυσκολώτατο πρόβλημα.

Σαπούνι μολή λίτρα έξη καπνία, καπνό πρós τέσσερα καπνία... δέκα... μάλιστα... σωστά, δηλαδή σημερα δώσαμε έν δλω δυό ρουβλία και έξηντα καπνία βερσε.

— Ό Μίσος, ό παπουτσιές σουδωσε πίσω τά δεκαχτώ καπνία; τόν έρωτά ή γρηά.

— Ό παπουτσιές; Μούπε νά τά γράψω με τ' άλλα που χωστά... χαμένον παράδες. Και πώς νά πληρώσω; ή γυναίκα του είνε άρρωστη, ή κόρη τους ούτε γυρίζει πιά νά τους δι... Νά, μούδωσε πάλι χαρτί, δηλαδή σκοτούρες... νά τρέχης στά δικαστήρια, έξοδα πάλι κι' εκεί, και στο τέλος νά παίρνης τέσσερα ρουβλία άντίς γιά πέντε και μισό...

— Μά ξερής, έχουν ένα εικόνισμα άσημένιο. Θά κίνη ως όχτώ ρουβλία, λέει ή γρηά. Κι' αν τό βάλη ένέχυρο σέ ποιόν θά πάη έξω από μās;

— Από μās! από μās! μα θά χρειαστή νά του δώσω κανένα ρουβλί, πάλι και μαζι με τό παλιό θά μās χρεωστά έξη ρουβλία και σαράντα καπνία... Θά πής πάλι κέρδος θά μείνη. Είνε ό μόνο πράγμα που πρέπει νά σκέπτεσαι, τό κέρδος.

— Δώσε μου τό μέλι.

Γιά λίγα λεπτά γίνεται σιωπή και άκούεται μόνο ό θόρυβος που κάνουν οι γέροι ρουφώντας τό τσάι τους, ένώ βλέπουν, από τ' άνοιχτό παράθυρο τόν ουρανό γεμάτο άστρα, μαύρο και μεγαλοπρεπή.

— Τά άστρα λάμπουνε, λέει έκείνη.

— Ναι... Και τί λές γιά τή Κ. Σαχαρίν;

— Νομίζω πως πρέπει νά κίνη κατάσχεσι. Δέν την πήγανε στο φτωχοκομείο;

— Τί λές! Δέν πρέπει λοιπόν νά χάνουμε καιρ' γιά θά τά πουλήση όλα! Πως θά ζήση άλλοιώς; Έτσι καταντούν, αυτές ή άριτοκαρτίτσες! Πέρασε πιά γι' αυτές ό καιρός των λούσεων και των διασκεδάσεων...

Τώρα σε άλλους τόπο!...

Και ό γέρος χαμογελά κυττάζοντας τη γυναίκα του, κι' οι δύο στρέφουν τά βλέμματα στις φωτογραφίες που είνε πίσω από τό σαμποράκι. Στη μία φαίνεται ένας μαθητής του γυμνασίου με σκληρά χαρακτηριστικά, με μία έκφρασι κακή, στην άλλη φωτογρα-

φία είνε ένα κοριτσάκι μέλατο μέτωπο και μία χοντρή πλεξίδα ριγμένη πρós τό έμπρός.

— Αυτοί είνε... οι νέοι κάτοικοι της γής! λέει ό γέρος, σηκώνοντας τό κεφάλι με περηφάνεια. Τό στυγνό του πρόσωπο ζωηρεύει μ' ένα γλυκό χαμόγελο...

Η γυναίκα γελά σιγά, κι' αυτή μεταμορφωμένη από τη χαρά.

— Πρέπει νά στείλω εικοσιπέντε ρουβλία στον Άλέξανδρο, λέει ό γέρος σκεπτικός. Όσο κι' αν κερδίξη δίνοντας μαθήματα πρέπει και νά κρατά τη θέση του.

— Έχει ανάγκη από καινούργιο παλτό. Είνε νέος, έχει φίλους!

— Θά τόν χαλάσης! Πρόσεξε, μουμυορίζει ή μητέρα!

— Τόν Άλέξανδρο; Ξέρει αυτός τί του γίνεται... Δέν τόν χαλάς ούτε με χιλιάδες. Θά κάνω κατάσχεσι στις κυρίες Σαχαρίν και στους Οντένζιντσεφ και τί πάρο θά του τά στείλω.

— Είναι καιρός νά στείλης και της Σόνιας.

— Θά στείλω και της Σόνιας... Μη φοβάσαι δέν την ξεχνώ....

— Κι' όλο σκέπτομαι πως νά τά περνά με τους ξένους... Η καμένη ή μικρούλα, θά στεναχωριέται, λέει λυπημένη ή γρηά.

— Μπά! θά συνηθίσι! Κι' έπειτα αυτή γράφει πως είνε εύχαριστημένη. Στην πρωτεύουσα οι άνθρωποι είναι ήσυχοι κι' εύγενικοι, δέν είναι όπως έδώ. Πως φώναζε ένεινος, ό Σάσκωφ προχθές!... «Θά σε καταδώσω, φώναζε, δανείζεις με ένέχυρα!... Δόσε μου τά πράγματά μου!» Κι' είναι τώρα έξη μήνες; ού δέν μου πλήρωσε τόκο. Του δάνεισα τριάντα ρουβλία... γιά μέτρα! ένάμισο ρουβλί τό μήνα... δηλαδή τριανταέννρη ρουβλία όλα, όλα... Κι' αυτός φωνάζει: «Θά σε καταδώσω!» Τι με νοιάζει, σάμπως θά βρούν τίποτε έδώ κι' αν ψάξουν παντού;

— Ό γέρος φωνάζει, ή μύτη του κοκκινίζει τά γυαλιά του πετιούνται. Τόν πάνει ρίχας.

— Ό Θεός νά βοηθή όλους, λέει ή γυναίκα του φιλεργηκή. Τι μπορούν νά μās κάνουν; Φωνάζουν γιά μās, σέ μένα όμως πάλι τρέχουν άμα τους σφίξει ή φτώχεια. Τι μās μέλλει κι' αν δέν μās άγαπούν έτούτοι έδώ; Ξέρουμε έμεις ποιος μās άγαπά!

Δείχνει με κίνηση τό κεφαλιό της φωτογραφίες και χαμογελά...

— Άλήθεια! κάνει ό γέρος ήσυχάζοντας. Άλήθεια! Και όμως αν ήθελα νά ένσπρησώ ή μιση γειτονιά θάταν στους δρόμους. Γιατί έχω έγγραφα!

Και κυτπά τό τραπέζι με την παλάμη του ένώ κυττάζει τη γυναίκα του.

— Ό Θεός νά τους βοηθή, όλοι νά ζήσουν, ξανα-λέει ή γρηά. Τι θυμώνεις, άφού μπορείς νά κίνης ότι θέλεις;

— Γιατί σκάω, καταλαβαίνεις! Σάν νάμαστε μόνο μεϊς άμαρτωλοί στον κόσμο. Όλοι εύχαριστούνται νά μās βλέπουνε δυστυχισμένους. Όλοι αυτοί μās μισούν...

— Τι μās μέλλει... Άς τους νά χάνονται, λέει ή γρηά φιλοσοφώντας. Ό Θεός ξέρει πως ζούμε. Αυτός ξέρει όλα, κι' αυτός θά μās κρίνη. Δέν έχου-με νά δώσουμε λόγο σέ κανένα.

— Δίχρη έχεις! άπαντά ήσυχασμένος ό άνδρας της. Τελείωσε τό τσάι σου; Σήκωσε τό τραπέζι και πήγανε νά κοιμηθής. Έγώ θά καθίσω λίγο νά διαβάσω τό ψαλτήρι...

— Τώρα, εδύδω... Διάβασε και τ' άγια λόγια θά σέ ήσυχάσουν. Δέν πρέπει νά θυμώνεις, πόσες φορές δέν στο έλα! Δέν ζούμε γιά τόν έαυτό μας, αλλά γιά τά παιδιά μας, τη σάρκα μας, τό αίμα μας. Θά τά σπουδάσουμε κι' αυτά θά έξαγοράσουνε τις άμαρτίες μας, γιατί θά γίνουνε χρήσιμοι άνθρωποι. Θά γείνουνε σοφοί, και θά ήσυχρηθούνε πιστά τόν θεό και τόν αυτοκράτορα. Κι' αν άμαρτί-νουμε είναι γιά χάρι τους, κι' ό Θεός δέν θά μās τό λογαριάση. Μη και τά πουλάκια δέν σκοτώνουνε μυγίτσες και μερμύγκια γιά νά θρέψουν τά μικρά τους.

— Άλήθεια. Η Σόνια θά γίνη γιατρός, κι' ό Άλέξανδρος καθηγητής.

— Μ' αυτός έλεγε, δικηγόρος! άπαντά ή γρηά, άκουμπώντας τό φλυτζάνι που έπλενε.

— Όχι μετάνοισες. Δέν σου διάβασα τό γράμμα του: «Άρχίζω παιδαγωγικά» γράφει. Θέλει νά γίνη καθηγητής στο γυμνάσιο — έξηγει ό γέρος.

Και προσθέτει κυττάζοντας σκεπτικός τη φωτογραφία:

— Αυτός θά πάη μπρός. Έχει γερό κεφάλι.

— Άμην, Θεέ μου, ψυθώριζε ή γρηά!

— Και ή Σόνια τό ίδιο! Ό Κύριος μās ανταμείβει γιά τους κόπους μās... νά!...

Τά παιδιά μου πέτυχαν!

— Και παροπτονέσαι άκόμα. Τί σε νοιάζει γιά τους ξένους;

— Αί, γρηά! Δίχρη έχεις, σωστά τά λές!

Μισοκλείνει τά μάτια, εύχαριστημένος χαμογελώντας. Η γυναίκα του άκουμπώντας όρδη στο τραπέζι κυττάζει τις φωτογραφίες με μετρική ύπερηφάνεια.

— Έτελείωσα. Κάθισε και διάβασε κι' εγώ θά κάνω τη προσευχή μου, λέει καθώς σηκώνεται.

— Τι τά θές ξεχνάμε, άμα κοιτάω τά παιδιά, λέει ό γέρος κα-

ΤΟ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ—ΑΣΤΕΙΑ

Το κοινόν

“Ενας συγγραφέας πού χειροκροτήθηκε ζωηρά μόλις παρουσίασε το πρώτο του έργο, έκαμε άμέσως και δεύτερο. Άλλά το δεύτερο δεν είχε την τάξη του πρώτου. Το κοινόν το εσφύριζε και το απέδοκιμασε με κάθε τρόπο.

“Εκκλητικός γι’ αυτό το άπρόοπτο γεγονός και με την καρδιά πληγμένη, έξομολογήθηκε την άπογοήτευσί του σ’ ένα συνάδελφο φίλο του. Του είπε :

— Άσφαλώς το κοινόν δεν άποτελείται παρά από ζώα και από άμορφώτους άνθρωπους.

— Έχεις δίκιο, του άπάντησε ο καλός φίλος. Άλλά εκκλητικότητα άπό το άντελήφθη τόσο άργά. Έγώ έσχημάτισα αυτή την ιδέα άπό του πρώτου σου έργου.

Άσκηψη φιλοζωΐα

“Ενας πολύ χονδρός εύθης μόλις άδυνάτισε λιγάκι άπό τή ζέστη, εφροβήθηκε γιά την ύγεια του κι’ έλήψε να συμβουλευθί το γιατρό.

“Έξιτάστε με, σάς παρακαλώ, του είπε, ρωτήστε με γιά ό,τι πρέπει και πέντε μου άν μπορώ να έλλίξω ότι θα ζήσω έχατο χρόνια.

“Ο δόκτωρ του απήντησε τις συνηθισμένες ερωτήσεις.

— Πίνετε σπιρίτα ;

— Ποτέ, γιατίρ μου.

— Καπνίζετε ;

— Α, ποτέ.

— Σας άρέσουν ή άμορφες γυναικούλες ;

— Ποτέ δεν γυρίζω να τους ρίξω ούτε μιά ματιά.

— Μά τότε, διάβολε, άν άποφεύγετε εκείνα που κάνουν ευχαρίστηση τή ζωή, τι θέλετε να ζήσετε έχατο χρόνια ;

Στοιχήματα

Αυτά καρβουνιάρηδες άπό την Ώβερν διηγούνται ό ένας στον άλλο διάφορες ιστορίες.

— Εδίδασκα κάπου, είπε ό ένας, ότι οι Άραβες τρώνε μπριζόλες ώμες.

— Σπουδαία δουλειά, είπε με περιφρόνησι ό δεύτερος.

— Τι λές, αδερφέ. Έγώ σου βάζω στοιχήμα ένα φράγκο ότι δεν μπορείς να τήν φας.

— Βίλε το φράγκο κάτω.

Κι’ εκείνος που έδεχτηκε το στοιχήμα παράγγειλε άμέσως να του φέρουν μιά μπριζόλα άψητή. Καί πράγματι τήν έφαγε σάν σκύλλος βιάζοντας τόν έαυτο του να μη δείξη τήν παραμικρή άηδία.

— Βλέπω, είπε ό άλλος που έχασε το στοιχήμα, ότι δεν είχε καθόλου σπουδαία δουλειά. Θά τήν έτρωγα κι’ γώ.

— Μπά, είπε ό πρώτος. Έγώ θά έτοιμαζόμουν ένα φράγκο ότι θά ήταν άδύνατο να τελειώσης τή μερίδα.

— Λέγομαι, είπε ό άλλος.

Και έφαγε κι’ αυτός τήν όμή μπριζόλα του.

— Εκέδισα το στοιχήμα, είπε όταν έτελειώσε.

— Μήπως κι’ έγώ δεν έκέρδισα το δικό μου; είπε ό άλλος. Είμαστε κάποι. Μόνο που χωρίς κανένα κερδοξομείναμε κι’ έσύ κι’ έγώ με το όμο κράς στο στομάχι.

Έθνικέφρονες Έβραιοι

Αυτό συνέβη πρό του πολέμου. “Ο Λεβύ άπό τή γεωργική Φραγκφούρτη, που είχε έγκατασταθί στο Παρίσι και πολιτογραφήθηκε Γάλλος, ένώ δεν ήταν τίποτε άλλο παρά Έβραίος, έδέχθη μιά μέρα τήν έπισκεψή του έξαδέλφου του Βαΐλ, άπό το Βαρνέμ, αλλά που δεν ήταν τίποτε άλλο κι’ αυτός παρά ένας καλός Έβραίος.

“Έφγαν μαζί, έκαμαν περίπατο στο δάσος, έγυρίζαν μαζί τρεις ήμέρες σάν καλοί άδελφοί και στο τέλος όταν θά έχωρίζοντο ό Βαΐλ είχε στον Λεβύ.

— Πές μου σέ παρακαλώ, “Οττο. Θυμίσαι κάτι χρήματα που είχα δώσει ;

— Τί χρήματα ;

— Τρεΐς χιλιάδες φράγκα. Σου θά είχα στείλ η πρό είκοσι χρόνων που μου δό τήνση.

— Α, ναι... Άλήθεια.

— Άρνού λοιπόν έπέτυχαν ή δουλειές σου και τή πηγαίνης περίφημα τώρα, δεν μου θά έπιστρέφης ;

— Κοδρε, ήσαν ξάδελφός μου, ήσαν φίλος μου. Άκουσε όμως Είσαι πολιτογραφημένος Γερμανός και έγώ Γάλλος. Λοιπόν ποτέ. Ποτέ δεν θά σου δώσω εκείνα τή χρήματα, έφ’ δυν μου κατακρατείς τήν Άλσατία και τή Λωρραίνη!...

Ρ. Γκαζλό

μαρώνοντας...

“Επειτα άπό λίγο, όλα είχε ήσυχα στο μικρό δωμάτιο. Άπό το παράθυρο φαίνεται ό ουρανός με τα λαμπερά του άστέρια...

“Η γοηπά γονατισμένη έμπρός στά είκονάματα με το κεφάλι ψηλά, και τα μάτια όγρά μουζικωρίζε τήν προσευχή της.

—... Φύλαγε τα παιδιά μου, Θεέ μου Παντόδυναμη !

Κι’ ό γέρος διαβίζει με μιά μονότονη συστή φωνή.

— Μακάριος άνήρ ός ου έπορεύθη έν βουλή άσεβών και έν όδω άμαρτωλών ου : έστη...

Μεταφρ. Β. Α. Παλμάρας

Μ. Ξιμ Γκόρκυ

ΤΑ ΦΡΑΙΟΤΕΡΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ανέκδοτα του Λίστ

“Ο Λίστ δεν ήτο μόνον μεγάλος καλλιτέχνης, αλλά και είχε πλήρη συναίσθησι της μεγαλοφυΐας του. Ένας Ρώσος, στρατηγός τόν είδε μιά μερά σέ μιά τέλη γεράτων παράσημα και τόν ήρώτησεν άντι τίνων υπηρεσιών έπληρε τόσα παράσημα. Και εκείνος του άπάντη : “Έγώ δεν υπηρετώ, άλλ’ άρχω.”

“Όταν ήτο άκόμη νέος τόν ήρώτησε ή σύζυγος του πρίγκηπος Μέττερνιχ :— Κύριε Λίστ, πιστεύω ότι άντετε καλές δουλειές.

— Όχι, κυρία, δεν κάνω δουλειές, αλλά μουσική, τής άπάντησε.

“Άλλωστε ή πριγκίπισσα Μέττερνιχ δεν διεκρίνετο γιά τήν άβρότητα της γι’ αυτό μάλιστα έλεγε συχνά ό σύζυγός της : “Τήν έπληρα γυναίκα αλλά δεν κατόρθωσα να τήν άναθρέψω.

Πολλές φορές όμως ό Λίστ δεν άπέφυγε και τις λεπτές, χαριτωμένες κολακειές. “Ο Ναπολέων Ι΄, όστις άγαπούσε έξαιρετικά τόν Λίστ του είπε κάποτε : “Έγώ τήν ήλιμία μουσού αιώνας.”

— Τι λέτε, Μεγαλειότητα, άπάντησε ό δαμόνιος λιανίστας, σεις είσθε ολόκληρος αιώνας.

Τήν άλλη μέρα ό Λίστ έλάμβανε το παρόσημο τών Ταξιαρχών τής Λεγεώνας τής Τιμής.

“Η κ. ντε Στάελ και ό Ταλλεϋράνδος

Σέ κάποια χοροσπερίδα ήσαν προσκεκλημένοι μεταξύ άλλων ή μαντάμ ντε Στάελ, ή κόρη της και ό μέγας διπλωμάτης τής εποχής, ό πρίγκηψ Ταλλεϋράνδος. Μεταξύ τών προσκεκλημένων έπαίετο ένα παιγνίδι, είς το όποιον κάθε προσκεκλημένος έπρεπε να φέρη τόν άλλον είς άμνηχανία, διά μιάς ερωτήσεως τήν όποιαν του άπήνθνε.

“Η μαντάμ ντε Στάελ έρώτησε τόν Ταλλεϋράνδον :

— Πρίγκηψ, άν σεις, έγώ και ή κόρη μου, βρισκόμαστε σέ μιά βάρκα ή όποια ναυαγούσε άξερια, ποια θά σπεύδατε να σώσετε πρώτη, έμένα ή τήν κόρη μου ;

— Τήν κόρη σας χωρίς άλλα ; άπάντησε άμέσως ό πρίγκηψ.

— Τι ; έφώναξε σοκινίζοντας ή μαντάμ ντε Στάελ, μήπως πρόκειται περί φιλοφρονήσεως, πρός τήν κόρη μου.

— Καμμία φιλοφρονήσης, κυρία, άπάντησεν ό πολύτερος διπλωμάτης. Σεις που είσθε σοφή γυναίκα και τά ξερετε όλα, θά είνε άδύνατον να μή ξερετε να ζουλιμπάτε.

Δύο δερμάσκηνα ένς έκτομυρίου

“Η έπανίς του Μοντεχρίστου είχε καταστρέψει οίκονομικώς τόν Άλέξανδρο Δουμά, ό όποιος γιά να τήν χτίση είχε διαπνήσει μυθώδη ποσά. Είμαι πάμπολλα τα περί του περιήμου τούτου πύργου ανέκδοτα. Ες αυτών αναφέρουμε τα έξής : “Ενα προΐ άνήγγειλαν στό Δουμά τήν έπίσκεψή του “Ιταλού έπιφυλλιδιογράφου Φλωρεντινού. Τήν στιγμήν αυτήν ό μυθιστοριογράφος έτελειόνο το πρόγευμά του μετά του υΐου του ό όποιος είταν πολύ νέος άκόμη. “Ο ήμερέτης χωρίς έθιμοτυπίας έμπασε τόν έπισκέπτην είς τό έστιατόριο.

“Επάνω σ’ ένα πάτο ήσαν δύο μαυρά δαμάσκηνα μισόξερρα, τα όποια έκοιτάζε περιέργως ό Φλωρεντινός.

— Άγαπήτε μου Φλωρεντινέ, έφώναξε τότε ό Δουμάς, σέ βλέπω και κυττάς με όρεξη τα δαμάσκηνα μου. Πάρε λοιπόν τό ένα και φάτο.

Πράγματι ό Φλωρεντινός έπληρε τό ένα και τό έφαγε. Τότε ό Δουμάς του είπε γελώντας :

— Ξερες πώς αυτή ή στιγμή έφαγες μισό έκτομύριο φράγκα ;

— Πώς αυτό ; ρώτησε έκπληκτος ό έπιφυλλιδιογράφος.

— Άπλούστατα, τα δύο αυτά μικρά δαμάσκηνα που είδες, είμαι ό,τι μου άπόμεινε σήμερα άπό το κτήμα του Μόντε-Χρίστου που μου στοίχισε ένα έκτομύριο !...

“Ο άριθμός 100

Τό ακόλουθον άστειον ανέκδοτον αναφέρουν διά τόν Γάλλον συγγραφέα Κάρολον Μονσέλ το όποιον ένας χαριτωμένος διάλογος δημοσιεύεται σήμερα στο “Μπουκέτο”. Κάποτε βρίσκονταν σέ μεγάλες οίκονομικές δυσχέρειας και οι δανειστές του τόν ζηνούσαν άκατάπαντα. Γιά να τούς ξεφορτωθί έπινόησε ένα εύφρες μέσο κ’ έγραψε έξω άπό τήν πόρτα του δωματίου του τόν άριθμό 100.

Οι όληροι δανεισται φθύνοντες πρό του καταφυγίου εκείνου, όπισθοχωρούσαν κι’ άν κανένας, τολμηρότερος έδοκιμάζε ν’ ανοίξη τήν πόρτα ό Μονσέλ με φωνή βραδεί κ’ υπόκριτη τού φώναζε :

— Είμαι άλλος μέσος !

Κι’ ό δανειστής έχών άκων έφευγε.

Κι’ ένς δικό μης

“Ενας σόγχορος ποιητής, άπό τούς μετριωτέρους, κολακεύεται με τό να λέγη ότι γεννήθηκε τήν ήμέρα άκριβώς που πέθανε ό Σολωμός.

Μιά μέρα τόν άκουσε κάποιος διηγηματογράφος γνωστός και του είπε :

— Άσφαλώς εκείνη τήν ήμέραν δύο μεγάλα δυστυχήματα συνέβησαν είς τήν Έλλάδα.

“Ο Παλκιός